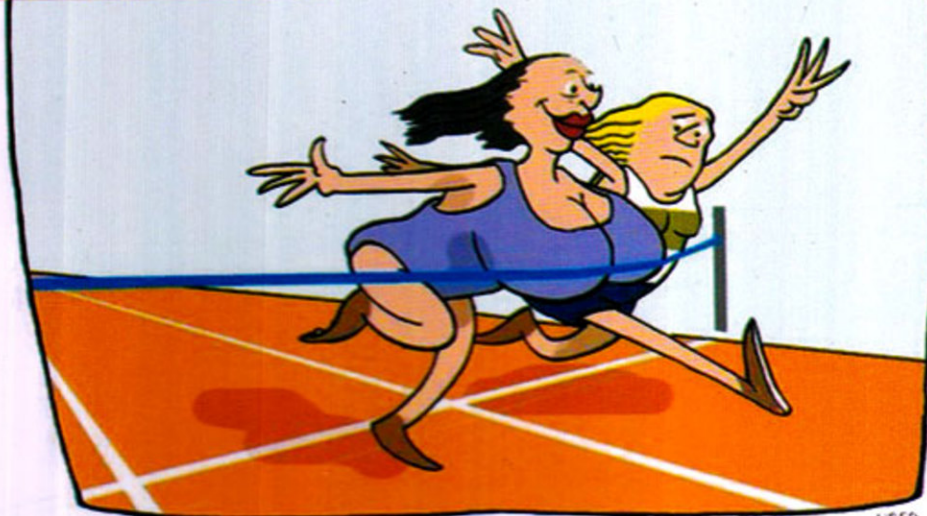

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

UBER

<http://TheFunnyPlace.net>

ရယ်ချင်ရက်
လက်တို
ရဲ့စတိုင်းနဲ့

(၁)

ရှင်ကိုသတိရလို့

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖိုးရှုပ်က ရာထူးက ပြုတ်ပြီးနောက်မှာ နေ့စဉ်လိုလို မှူးရှူးပြီး သူ့ မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်စကားများ တတ်ပါတယ်။ သူ့မိန်းမဖြစ်သူက အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းရှာပြီး ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ သင်္ကန်းသွားဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။ တစ်နေ့တော့ ဖိုးရှုပ်လည်း သင်္ကန်းစည်းဖြစ် သွားပါတယ်။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဦးဇင်းဖိုးရှုပ်က လူဘဝနှင့် ဦးဇင်းဘဝကိုစဉ်းစားမိပါ တယ်။

"အင်း အိမ်ထက်စာရင် သင်္ကန်းဝတ်ရတာ ပိုအေးချမ်းသကိုး"

ဒီလိုနဲ့ တစ်လကြာတော့လည်း လူထွက်ချင်စိတ်မရှိ။ မိန်းမဖြစ်သူက လူထွက်ရက်ကို မျှော် နေပါတယ်။ နှစ်လရောက်တော့လည်း လူထွက်ဖို့ အသံမကြား။ ဒါနဲ့ မိန်းမပီပီ ဉာဏ်ထုတ်တာပေါ့ လေ။

"ဦးဇင်းဘုရား တပည့်တော်မတို့ ရဲ့ ခြံစည်းရိုးပေါက်ပြဲနေတာ လူဝင်လိုက် ခွေးဝင်လိုက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဘုရား"

"ဟ ဦးသူတော်ချက်ကြီးရှိတယ်လေ။ သူ့ကို ကာခိုင်းလိုက်"

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်လလည်း လူမထွက်ပြန်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ တစ်မျိုးပြောင်းပြောလိုက်တယ်။

"ဦးဇင်းဘုရား...မိုးတွေကလည်း ကျ လာပြီ။ အိမ်ခေါင်မိုးလည်း မ လုံဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဘုရား"

"ဖိုးသူတော်ချက်ကြီးကို လုပ်ခိုင်းလိုက်"

နောက်ထပ်တစ်လလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါနဲ့ သူမိန်းမက နောက်ထပ် အကြံကောင်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ခြေထောက်ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားလို့ လျှောက်တင်လိုက်ပါတယ်။

"ဦးဇင်းဘုရား၊ တပည့်တော်မရဲ့ ပေါင်ကြားမှာ အနာစိမ်းအကြီးကြီး ပေါက်နေလို့ ။ အဲဒါ ဖိုးသူတော်ချက်ကြီးကို ညှစ်ခိုင်းချင်လို့ ပါဘုရား"

ဦးဇင်းဖိုးရှုပ် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားလိုက်ပါတယ်။

"ဟေ့ဟေ့ ဒကာမ ခဏနေဦး။ ဒါတော့ ဖိုးသူတော်ချက်ကြီးကို ညှစ်

ခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ လာညှစ်ပေးမယ်"

ဒါနဲ့ ချက်ချင်းလူထွက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

"ပေးပေး...ဘယ်မလဲအနာ"

"ဘာအနာမှ မရှိဘူး ရှင့်ကိုသတိရလို့ လိမ်ပြောတာ ဟိဟိ"

"ဟာ...သေနာမ အဟုတ်မှတ်လို့ "

(၂)

မင်းတို့ ထက်မိုက်သကွ

တစ်ခါက လူပြည်မှာ အရမ်းဆိုးမိုက်လွန်းသူ တစ်ယောက်ဟာ သေလွန်ပြီး ငရဲပြည်ရောက် သွားပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သိနေတယ်လေ။ သူ့သေရင် ငရဲပြည်မှ တစ်ပါး အခြားမရှိပြီဆိုတာ။ ဒီတော့ ယမမင်းကြီးရှေ့မှာ သူ့ကို ငရဲပြည်ရဲ့ အနက်ဆုံးနေရာက အဝီစိကိုသာပို့ပေးဖို့ တောင်းဆို လိုက်ပါတယ်။

"ငါ့ကောင်ရယ်၊ မင်းပြစ်မှုတွေက အဝီစိပို့ရလောက်တဲ့ အထိ မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ ယော ယုဝငရဲလောက်နဲ့ ပဲ ထိုက်တန်ပါတယ်ကွာ၊ စဉ်းစားပါဦး"

"ရဘူး...ရဘူး...ဒါဗျဲဆိုဒါဗျဲ...ကျွန်တော် ကိုယ်စရိတ်နဲ့ ကိုယ်စားပြီး သွားဆိုလည်း သွား ချင်ပါတယ် အဝီစိပဲပို့ပေးပါဗျာ"

ငရဲမင်းကြီးက လောလောဆယ် အဝီစိမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိသေး

တော့ မင်းတစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေလိမ့်မယ်လို့ တားမြစ်ပေမယ့် လူ မိုက်က ဂုဏ်တောင် ယူလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ အဝီ စိရောက်ရောဆိုပါ တော့။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဘရိတ်ဒန့်စ်ထဆွဲလိုက်တယ်။

"ဝေးဟေးဟေး...အဝီစိမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း။ ငါသာလျှင် လော ကမှာ အမိုက်ဆုံးကွ၊ ငါ့ လောက်မိုက်သူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနိုင်ရိုးလား"

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အောက်မြေကြီးထဲက ခပ်စွာစွာအသံတစ်ခု ထွက် လာပါတယ်။

"ဟေ့ အပေါ်ကကောင်၊ သိပ်ပြီးခုန်ပေါက်မနေနဲ့ ၊ အောက်ထပ်မှာ လူရှိတယ်ကွ"

လူမိုက်လည်း အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အဝီစိရောက်နေ တာ အမိုက်ဆုံးလို့ ထင် ပေမယ့် အဝီစိထက်ပိုနက်တဲ့ နေရာမှာ သူ့ထက် မိုက်သူရှိသေးတာ သိလိုက်ရတာကိုး။ ဒါနဲ့ အဝံ့မရဲ လေသံနဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

"ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ အဝီစိထက်ပိုနက်တဲ့ နေရာ ရောက်နေသူဆို တော့ အရမ်းရမ်းကို လေးစား သွားပြီဗျာ...တစ်ဆိတ်လောက် ဆရာကြီးဘယ်သူဆိုတာ သိပါရစေ"

"မသေမချင်းမှတ်ထား...အာဏာရှင်ကွ...မင်းတို့ အားလုံးထက်မိုက် လို့ အဝီစိထက် ပိုနက်တဲ့ နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းသီးသန့် အထူးခ န်းနဲ့ နေရတာလေ"

ကွာခြားမှုအနီးအဝေး

သက္ကရာဇ် ၂၀၉၉ ခုနှစ် ငရဲပြည်မှာ ပေါ့ကွယ်။ အိုစမာဘင်လာဒင်၊ ဆက်ဒမ်ဟူစိန်၊ ဟစ်တလာ၊ ဂဒါဖီနဲ့ ကယ်တင်ရှင်ဆိုပြီး လူတွေ ဒုက္ခ သုက္ခရောက်အောင်လုပ်ခဲ့သူ...ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးလည်း ရောက်နေပါတယ်။ တစ်နေ့...ငရဲမင်းက သူတို့ ကို နည်းနည်းသနားသွားလို့ ...ဟေ့... ဟိုကောင်တွေ ...မင်းတို့ အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်ချင်သလား။ ကြိုက်သလောက် ပြောကြ...ပြီးရင် ကျသလောက်ရှင်းဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

အိုစမာကစပြီး သူ့မိန်းမတွေဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ၃ မိနစ်ကြာသွားတယ်။ ဒေါ်လာ ၃၀ ကျ တယ်။ ထုတ်ရှင်းလိုက်တယ်။

ဆက်ဒမ်ဟူစိန်လည်း အိမ်ကိုအလွမ်းသည် တာ ၄ မိနစ်ကြာတယ်။ ဟစ်တလာလည်း ဂျာမနီ ကိုလှမ်းဆက်တာ ၅ မိနစ်ဆိုတော့ ဒေါ်လာ ၅၀ ရှင်းရပြန်ရော။ ဂဒါဖီလည်း သူ့မြေးကိုဆက်တာ ၄ မိနစ်ကျော်လို့ ၄၅ ဒေါ်လာ ရှင်းရတယ်။

နောက်ဆုံးမှ ကယ်တင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့အိမ်ကိုဆက်တယ်။ ဇနီးနဲ့ ဖုန်းအိတာ ၁ နာရီ။ သမီးနဲ့ ပြောတာ ၁ နာရီ။ ဟို...မော်တော်ပီကယ်ကို တီးတဲ့ မြေးနဲ့ ပြောတာ အိစီကလီသူငယ်ပြန်တာ ၃ နာရီတောင် ကြာတယ်။ စုစုပေါင်း ဖုန်းပြောချိန် ၅ နာရီကြာသွားတော့ ငရဲရောက်ဖော်ရောက်ဖက် တွေက စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ ဒီကောင်တွေ ဖုန်းဖိုးနဲ့ နာပြီဆိုပြီး။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ငရဲမင်းကို ဘယ် လောက်ကျလဲမေးတော့ ၁ ဒေါ်လာကျတယ်တဲ့ ။

အဲ့ဒီမှာ ဘင်လာဒင်တို့ ၊ ဟစ်တလာတို့ အုပ်စုက တင်းပါလေရော။ ကျုပ်တို့ မိနစ်ပိုင်းလေး ဆက်တာကြတော့ ဒေါ်လာ ၃၀၊ ၄၀ ကျတယ်။

ဒီကောင်ကြီး ၅ နာရီဆက်တာကျတော့ ၁ ဒေါ်လာပဲ ကျတယ်။ မတရားဘူး၊ ဒါကိုရှင်းပါဆိုပြီး ဆူပူကြတာပေါ့။

အဲ့ဒီမှာ ငရဲမင်းက မင်းတို့ တွေ ဘာကြောင်နေတာလဲ။ မင်းတို့ ခေါ်တာ OVER SEA လေ။ သူခေါ်တာ LOCAL CALL ကွ။ သူ့အိမ်က တစ်မိသားစုလုံး ဟိုဖက်ခန်းမှာ တင် ရှိတယ်တဲ့ ။

(၄)

အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပြီ

ရွာသူကြီးတစ်ယောက် အခုတလော စိတ်မလုံမလဲဖြစ်နေသည် ။ လမ်းထွက်လိုက်သည် နှင့် လူအများက "ဆင်း...ဆပ်။ ဆင်း...ဆပ်"နှင့် ပြောနေသံတွေကို မကြာခဏ ကြားနေရသည် ။ ရာ ထူးက မဆင်းချင်သူမို့ "ဆင်း"ဆိုသည် ကို နားဝမှာ မကြားချင်။ တယ်လီဖုန်း ဆင်းကဒ်တွေကို တောင် အမိန့်အာဏာဖြင့် ပြောင်းလို့ ရလျှင် မည်သူမျှ "ဆင်းကဒ်"ဟု မခေါ်ရဘဲ "ဖုန်းကဒ်"ဟု သာ ခေါ်ဆိုရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်ချင်သည် ။ အခု "ဆင်း...ဆပ်"ကိစ္စကို သူတပည့်ကျော် ဆယ်အိမ် ခေါင်းဖိုးရှုပ်ကို မေးကြည့်ဦးမည်ဟု တွေးမိသည် ။

"ဟေ့ကောင် ဖိုးရှုပ်၊ ငါ့ကို ရာထူးကဆင်းပြီး အကြွေးတွေဆပ်ခိုင်းတာ ဘယ်အကောင်တွေ လဲကွ"

"သူကြီးကို ဘယ်သူတွေက ဘာများ ပြောနေလို့ လဲ"

"ရွာသားတွေ အတော်များများက 'ဆင်း...ဆပ်...၊ ဆင်း...ဆပ်'ဆိုပြီး ပြောနေကြတယ် လေ"

"ဪ...ဒါလား၊ ဆင်း...ဆပ် ဆိုတာ သန်းခေါင်စာရင်းကောက်နေတာပါ သူကြီးရဲ့ ၊ သိပ် လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ "

'ဟေ...ဂလိုလား၊ သိပါဘူး၊ ဟီး...ငါ့ကို ရာထူးကဆင်းခိုင်းပြီး အကြွေးတွေဆပ်ခိုင်းနေ တယ်မှတ်လို့ "

ထိုစဉ် သန်းခေါင်စာရင်းကောက်ယူသည့် အဖွဲ့မှာ ရွာထဲရောက်လာသည် ။ သူကြီးနှင့် အရင် ဆုံးတွေ့လိုက်သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူဦးရေစာရင်းကို လိုက်ကောက်ယူနေတာပါ"

'ဟိုက်...ဒုက္ခပဲ၊ အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပြီ"

"ဘာဖြစ်လို့ အားနာရတာတုန်း သူကြီးရဲ့ "

"ဒီလောက်အဝေးကြီးက တကူးတက လာမေးကြရတာ၊ ငါလည်း ဒီတစ်နိုင်ငံလုံးမပြောနဲ့ ၊ ငါ့ရွာမှာ တောင် လူဦးရေဘယ်လောက်ရှိမှန်း အတိအကျမသိတာလေ၊ မောင်ရင်တို့ ကို ဘယ်လိုပြော တတ်မှာ တဲ့ လဲ"

(၅)

ဘာသာပြန်လက်စွမ်းများ

ဆရာက ကျောင်းသားတွေကို KFC ရဲ့ ကြော်ငြာဖြစ်တဲ့ "We do chic

ken right"ကို ဘာ သာပြန်ခိုင်းတော့ ကျောင်းသားတွေက မတူတဲ့ အဖြေတွေနဲ့ အမှားလိုက်ဘာသာပြန်ထားကြတာ တွေ့ ရတယ်။ သူတို့ ဘာသာပြန်ထားတာတွေက...

- (၁) ကျွန်တော်တို့ ကြက်လုပ်တာမှန်တယ်။
- (၂) ကျွန်တော်တို့ ကြက်လုပ်တယ်။
- (၃) ကျွန်တော်တို့ မှာ ကြက်လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်။
- (၄) ကျွန်တော်တို့ က ကြက်ညာဘက်ပဲလုပ်တယ်။
- (၅) ကျွန်တော်တို့ က ကြက်ရဲ့ ညာဘက်ကိုပဲ လုပ်တယ်။
- (၆) ကျွန်တော်တို့ ကြက်လုပ်နိုင်တယ်။ မှန်လား?
- (၇) ကျွန်တော်တို့ ကြက်လုပ်တာပဲ ကောင်းတယ်။
- (၈) ကျွန်တော်တို့ ကပဲ ကြက်လုပ်လို့ ရတယ်။
- (၉) ကြက်ရှိတယ်...ညာကြည့်ပါ။
- (၁၀) ကျွန်တော်တို့ ကြက်ကို ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံရမယ်။
- (၁၁) ကျွန်တော်တို့ ကြက်မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်တယ်။
- (၁၂) ကျွန်တော်တို့ ကြက်စစ်စစ်လုပ်တယ်။
- (၁၃) ကျွန်တော်တို့ မှန်တဲ့ ကြက်လုပ်တယ်။
- (၁၄) ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိကြက်လုပ်တယ်...။

(၆)

လူလည်ကြီး

ဂျပံပစီလေးဟာ သူ့မိန်းမ ရေချိုးပြီးချိန်မှာ သူ့ရေချိုးဖို့ အခန်းထဲဝင် သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း မြည်လာတာကြောင့် ငရုတ်မိန်းမဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကို တဘက်နဲ့ ပတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို သွားပါတယ်။ သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ငရုတ်သူငယ်ချင်း ဖိုးရှုပ်ကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ သူ ဘာမှ မပြောခင်မှာ ပဲ ဖိုးရှုပ်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ပတ်ထားတဲ့ တဘက်ကို ချွတ်ချပြလိုက်ရင် အခု ငါ့မှာ ပါလာတဲ့ ငွေတစ်သိန်းပေးမယ်"

ငရုတ်မိန်းမက ခဏတာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ပတ်ထားတဲ့ တဘက်ကို ချွတ်ချလိုက်ပါတယ်။ ပြီး တော့ ကိုယ်ဗလာနဲ့ ဖိုးရှုပ်အရှေ့မှာ လက်ဖြန့် လိုက်တယ်။

ဖိုးရှုပ်က သူကတိအတိုင်း ပါလာတဲ့ ငွေတစ်သိန်းကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲ တောင် မဝင်တော့ဘဲ ပြန်သွားခဲ့တယ်။ ငျစ်မိန်းမဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်က တဘက်ကို ပြန်ကောက် ပတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတယ်။ သူ အခန်းထဲရောက်တော့ သူ့ခင်ပွန်းသည် ငျစ်က ဧည့်သည် ဘယ်သူလဲလို့ လှမ်းမေးလိုက်ပါတယ်။ အစ်ကိုဂျစ်သူငယ်ချင်း ဖိုးရှုပ်ပါလို့ ပြန်ဖြေလိုက်တော့ ခင်ပွန်း သည် ငျစ်က အားရဝမ်းသာနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဖိုးရှုပ်က ငါ့ကို ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေတစ်သိန်းလာ ပေးတာဖြစ်မယ် မိန်းမရဲ့ "

(၇)

လူပျိုကြီး

ကျွန်တော့်ကို လူပျိုကြီးဆိုပြီးပြောနေကြတယ်။ ဘာကြောင့် လူပျိုကြီးဖြစ်ရသလဲ ဆိုတာပြော ပြမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်လောက်က ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို Propose လုပ်ခဲ့ပါ တယ်။ သူမ က ပြန်ပြောတယ်ဗျ။

"ဘာ...ကျွန်မကိုချစ်တယ် ဟုတ်လား...နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က လန်ခရူ ဆာ စီးနိုင်လို့ လား"

"မ...မ...စီး..."

"နေဦး လုံးချင်းတိုက်နဲ့ ကော နေနိုင်လို့ လား"

"ဟို ဟို...ဟိုလေ..."

"ဟိုတွေ ဒီတွေမလုပ်နဲ့ ၊ ရှင့်လစာကကော ဘယ်နှပြားရလို့ လဲ"

"လစာရယ်လို့ တော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိပါဘူး"

‘အဟက်...ဒါနဲ့ များ ကျွန်မကိုချစ်တယ် ပြောသေး၊ ရှင့်လိုလူမျိုး တစ်သက်လုံးမစဉ်းစား ဘူး"

ကောင်မလေးထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစား လိုက်ပါတယ်။

"နေပါဦး ငါ့မှာ လက်ရှိ ဖာရာရီကား ၂ စီး၊ Bmw x 6 တစ်စီးနဲ့ Porsche Cayman တစ်စီး ရှိနေတာ။ လန်ခရူဆာ ဘာလို့ ထပ်ဝယ်ရမှာ လဲ။ ဧက ၁၂၀ Villa နဲ့ ခြောက်ထပ်ကွန်ဒို ရှိနေတာ လုံးချင်းတိုက်နဲ့ နေဖို့ လိုသေးလို့ လား။ နောက်ပြီး ငါက ဒီကုမ္ပဏီမှာ Chairman ပဲလေ။ ဘယ်သူက ငါ့ကို လစာပေးမှာ လဲ...ဟူး..."

(၈)

ထူးထွေတည့်အံ့ရာသောဝ်

တ စ် နေ့ မှာ လူတစ်ယောက် ဘားထဲကို ဝင် လာပြီး ဘားဝန်ထမ်းကိုပြောတယ်။

"ငါ မင်းကို အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ ပြကွက်တစ်ခုကိုပြရင် ငါ့ကို အရက်တစ်ခွက်အလ ကားတိုက်မလား"လို့ မေးလိုက်တော့ ဘားဝန်ထမ်းက ခဏစဉ်းစားပြီး သဘောတူလိုက်တယ်။

ဒီတော့ သူလည်း သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ဘယ်ဘက်အိပ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး ကြွက်လေးတစ် ကောင်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ညာဘက်အိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်ပြီး Piano သေးသေးလေးတစ် ခု ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီကြွက်လေးက အပြင်လည်း ရောက်ရော အကြောအချဉ်တွေဆန့် လက်ဆစ် တွေချိုးပြီး Piano လေးပေါ်ထိုင်လို့ ဘီသိုဗင်ရဲ့ တီးလုံးတွေကို အမှားအယွင်းမရှိဘဲ တီးပြလိုက် တယ်။ ဘားဝန်ထမ်းလည်း အံ့အားသင့်သွားပြီး အရက်တစ်ခွက် အလကားတိုက်လိုက်တယ်။

သူက အရက်တစ်ခွက်သောက်လို့ လည်း ကုန်သွားရော ဘားဝန်ထမ်းကို ထပ်ပြောတယ်။

"ခုနကပြတာထက် ပိုပြီးကောင်းတဲ့ ပြကွက်တစ်ကွက်ပြရင် ငါ့ကို တစ်ညနေလုံးစာ အရက် အလကားတိုက်မလား"လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဘားဝန်ထမ်းကလည်း ဒီထက်ပိုပြီးကောင်းတဲ့ ပြကွက် တော့ ရှိမှာ မဟုတ်လောက်တော့ဘူးထင်ပြီး သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလူက သူရဲ့ ဘောင်း ဘီအိတ်ထဲကိုလက်နှိုက်ပြီး ဖားခုံညှင်းတစ်ကောင် ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီဖားခုံညှင်းက အပြင်လည်း ရောက်ရော ခုနက ကြွက်လေးတီးနေတဲ့ တီးလုံးနဲ့ စည်းချက်ညီတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လိုက်ဆိုပြတယ်။ အဲလိုသီချင်းဆိုနေတာကို ဘားမှာ ရှိတဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်တွေ သွားပြီး သူ့ကို မေးတယ်။

"ခင်ဗျား ဖားခုံညှင်းလေး ကျွန်တော့်ကို ရောင်းပါလားဗျာ။ ကျွန်တော် ဆယ်သိန်းပေးပါမယ် " အဲဒီလူက "လုံးဝမရောင်းနိုင်ဘူး"လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ သူစိမ်းကလည်း "သိန်း ၅၀ ပေးပါမယ် ရောင်းပါ"လို့ ထပ်ပြောတယ်။ သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း "မရောင်းဘူး"ပဲဖြေနေလေရဲ့ ။ နောက်ဆုံး သိန်း ၁၀၀ ပေးမယ်ဆိုတော့မှ ရောင်းလိုက်တယ်။

အဲဒါကိုတွေ့တဲ့ ဘားဝန်ထမ်းက "ခင်ဗျား ဖားကို ဘာလို့ သိန်း ၁၀၀ တည်းနဲ့ ရောင်းလိုက် တာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားဖားက တကယ်ဆို သိန်း ၁၀၀ လောက်ထိ တန်ကြေးရှိတာမသိဘူးလား"လို့ အားမလို အားမရနဲ့ မေးတော့မှ ထိုလူက "ခင်ဗျား ဘာမှ မသိဘဲ ဝင်မပြောစမ်းပါနဲ့ ဗျာ။ အဲဒီဖားက ဘာမှ သုံးစားမရဘူး။ ကြွက်ကမှ အသံတုဆရာဗျ"တဲ့ ။

(၉)

အားလုံးဝမ်းသာစေဖို့

ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို စုရုံးစေကာအောက် ပါ အတိုင်းပြောသည်။ ။

"လာမည့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ ၂၅ နှစ်ပြည့်တော့မယ်။ ဒီ နှစ်ပတ်လည်နေ့ကို ကျွန်တော်တို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကျင်းပရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လို ကျင်းပရင်ကောင်းမလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြံဉာဏ်ပေးကြစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေရတုပွဲ ဟာ ပိုက်ဆံအကုန်အကျများ လို့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ကုမ္ပဏီအကြောင်းကို ပြောစမှတ်ဖြစ်ရမယ်။ ကိုင်း...အကြံဉာဏ်ပေးကြပါ။"

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး နေရာမှ ထရပ်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်ဆီမှာ အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်"

"ပြောပါ"

"ရုံးအပေါ်ဆုံးထပ် ဝရန်တာကနေပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးခုန်ချပါ။ ဒီအတွက် တစ်နိုင်ငံလုံး ကလည်း ခုန်ချတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီအကြောင်းကို ပြောကြမှာ သေချာတယ်။ အဲ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ကျေနပ်အားရမှုကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖော်ပြတတ်အောင်ပါပဲ"

(၁၀)

ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ မိန်းမ

အောင်ကိုလတ်တစ်ယောက် မိန်းမယူဖို့ စဉ်းစားနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မိန်းမတွေကို မယုံ ကြည်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဆရာကို သွားမေးကြည့်ပါတယ်။

"ဆရာ၊ မိန်းမတွေဟာ ယုံကြည်လို့ ရသလားဗျ"

‘အင်း၊ အင်္ဂါရုပ်အကဲဖြတ်နည်းအရတော့ ယုံကြည်လို့ ရတဲ့ မိန်းမအမျိုးအစားရှိပါတယ်"

"သိပါရစေ ဆရာ၊ ယုံကြည်လို့ ရတဲ့ အမျိုးအစားသိရင် ကျွန်တော် လည်း အိမ်ထောင်ပြုချင် လို့ ပါ"

"အိမ်၊ အလွယ်ဆုံးနည်းကတော့ ကိုယ့်ရည်းစားရဲ့ မျက်လုံးအရောင်က အညိုရောင် (Brown) ဖြစ်နေရင် ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ မိန်းမကလေးပါပဲ"

"အိုကေဆရာ၊ ကျွန်တော်ရည်းစားကို မျက်လုံးအရောင်သေချာအောင် အခုပဲ ပြန်စစ်လိုက်ပါဦးမယ်"

ဒါနဲ့ အောင်ကိုလတ်ဟာ သူ့ချစ်သူအိမ်ကို တန်းသွားလိုက်ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ခွင် ကောင်းပုံက အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါဘူး။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ချစ်သူတစ်ယောက်တည်း အိပ် မောကျနေပါတယ် ။ ဒါနဲ့ အောင်ကိုလတ်ဟာ သူ့ချစ်သူရဲ့ မျက်ခွံကို အသာလှန်ဖွင့်ကြည့်လို

က်ပါ တယ်။ တွေ့ပါပြီ။ သူ့ဆရာပြောသလို အညှိရောင်စစ်စစ်ပါပဲ။ သူ
ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်ပါ တယ်။

"ဟား ဟား၊ ညှိညှိ၊ ဟေ့ ညှိညှိ"

ဧည့်ခန်းဆိုဖာဆက်တီခုံအောက်မှာ လူသံကြားလို့ ဝင်ပုန်းနေတဲ့ ဒရို
င်ဘာမောင်ညှိက ညောင်နာနာ အသံပြုလိုက်ပါတယ်။

"ခင်ညာ၊ အနော် ဒီအောက်ဝင်ပုန်းနေတာ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲင
င်"

(၁၁)

ကံဆိုးတဲ့ အန်ကယ်

"ဟဲလို...ဂျွန်...။ မင်းအန်ကယ် ဘာဖြစ်တာလဲကွ"

"လက်ကျိုးသွားလို့ ဗျ"

"ကျွတ်ကျွတ်...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ"

"သူ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်နေတုန်း သူ့မိန်းမ ကျွန်တော့်အန်တီက
နောက်နားကနေ တိတ် တိတ်ကလေး လာပြီး အန်ကယ်ရဲ့ နားကို ချစ်စ
နိုးနဲ့ ကိုက်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒါ လန့်ဖြန့်ပြီး သတိမေ့သွား တယ်"

"ဒါပဲလားကွ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီက ချက်ချင်းအရေးပေါ်ဌာနကို ဖုန်းဆက်တယ်။ လူနာတင်ကား ရောက်လာတယ်။ ဆေးဝန်ထမ်းတွေက အန်ကယ့်ကို ထမ်းစင်ပေါ်တင်ပြီး ကားဆီအသွားမှာ အန် ကယ်သတိရလာတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ သူ့ကို ဝိုင်းမေးကြတယ်။ သူက ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်း အရင်းကို ပြောပြတော့ ဆေးဝန်ထမ်းတွေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြတယ်။ ရယ်ရင်းနဲ့ သတိမေ့ ပြီး ထမ်းစင်ကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီမှာ တင် အန်ကယ့်လက် ကျိုးတော့တာပဲ"

(၁၂)

နည်းပညာခေတ်ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှု

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးတက်လာတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ နည်းပညာဆိုင်

ရာ တိုးတက်မှုတွေနဲ့ အ တူ အချက်အလက် စုဆောင်းထားရှိမှုကလည်း တိကျခိုင်မာလာပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ ဟာ သလေးတစ်ခုကို မြန်မာမှုပြန်ပြုထားပါတယ်။ ၂၀၂၀ မှာ ဖြစ်လာမယ့် ဝန်ဆောင်မှုကို သိချင်တယ်ဆို ရင် ဒီလိုပါတဲ့ ။

အော်ပရေတာ ။ ။ "ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကို ခေါ်ဆိုမှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာရဲ့ စမတ် ကဒ်နံပါတ်လေး သိခွင့်ရှိမလားခင်ဗျာ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "အဲဒါ...အာ...အာ...ခဏ...၈၉၈၃...၆၄၈၅၀ ၃၇၂၆၂၉ ၂၃၇၂...၄၈၈... ၄၂၇၂ ..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးရဲဦးခင်ဗျာ... ဆရာရဲ့ လိပ်စာကတော့ အမှတ် ၂၉(B)တောင် မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်းဖြစ်ပြီး ရုံးဖုန်း ၈၆၀၄၀၆၄ နဲ့ မိုဘိုင်းဖုန်း ၄၂၁၁ ၃၇၇၁၈ ဖြစ်ပါတယ်။ ခု ဆရာ ဘယ်က ခေါ်နေတာပါလဲ ခင်ဗျာ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "ရုံးကပေါ့ကွ။ မင်းဘယ်လိုလုပ် ငဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ အကုန်သိနေတာလဲ..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ကျွန်တော်တို့ က စနစ်အားလုံးနဲ့ ချိတ်ဆက်ထားလို့ ပါ ဆရာ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "ထားပါတော့၊ ခု ပင်လယ်စာ ပီဇာမှာ ချင်လို့ ၊ ရမလား..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "အဲဒါ ဆရာ့အတွက် သိပ်မကောင်းပါဘူး..."

စားသုံးသူ ။ ။ "ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ တုန်းကွ..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဆရာရဲ့ ဆေးစစ်ချက်မှတ်တမ်းအရ အခု ဆရာ့မှာ သွေးတိုးရှိနေတဲ့ အပြင် ကိုလက်စထရောပါဝင်မှုလည်း များနေပါတယ်"

စားသုံးသူ ။ ။ "ဘာဖြစ်တယ်...ဒါဆိုရင် မင်းက ဘာကိုစားသင့်တယ်ထင်လဲ..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဆီပါဝင်မှုနည်းတဲ့ ဂျပန်စတိုင်ပီဇာကို စမ်းစားကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင်ပါတယ်။ ဆရာကြိုက်မှာ ပါ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါကြိုက်မယ်လို့ သေချာပြောနိုင်ရတာလဲ..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ဆရာ နိုင်ငံပိုင်စာကြည့်တိုက်ကနေ စာအုပ်တစ်အုပ် ငှား ထားပါတယ်။ စာအုပ်နာမည်က ထင်ရှားသော ဂျပန်စတိုင်ဟင်းလျာများ မို့လိုပါ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "ဟား...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ...ငါ...အရုံးပေးပြီ... ငါ့ကို တစ်ခုပေးစမ်းကွာ... ဘယ်လောက်ကျလဲ..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့...ဝန်ဆောင်ခနဲ့ အခွန်အပါအဝင် စုစုပေါင်း ၁၂.၉၉ ဒေါ်လာပါ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "အကြွေးဝယ်ကဒ်နဲ့ ပေးလို့ ရလား..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဆရာ ကျွန်တော့်ကို လက်ငင်းငွေသားနဲ့ ရှင်းပေးစေချင်ပါတယ်။ ဆရာ့ အ ကြွေးဝယ်ကဒ်က သုံးခွင့်ပြုထားတဲ့ ပမာဏထက် ကျော်နေပါပြီ။ နောက်ပြီး ဆရာ ဘဏ် ကို ပေးစရာ ၃၄၇၆.၄၅ ဒေါ်လာရှိနေတာ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် အောက်တိုဘာလကတည်းကပါ။ အဲဒါ ဆရာ့အဆောင်ငှားခတွေ့ မပါသေးပါဘူး"

စားသုံးသူ ။ ။ "ဒါဆို မင်းဆီက လာပို့တဲ့ လူ မလာခင် ငါက ဒီ နားက အေတီအမ်စက်မှာ သွားပြေးထုတ်ထားရမယ် ထင်တယ်..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဆရာ ထုတ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မှတ် တမ်းတွေအရ ဆရာ ဒီနေ့အတွက် ခွင့်ပြုပမာဏကို ထုတ်ယူပြီးဖြစ်နေ ပါပြီ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပီဇာကိုသာ ရောက်အောင် ပို့ လိုက်ပါ။ ငါ့ဆီမှာ ပိုက်ဆံရှိပါ တယ်။ ဒါနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာမလဲကွ"

အော်ပရေတာ ။ ။ "၄၅ မိနစ်လောက်တော့ ကြာပါမယ်ဆရာ ။ ဆရာ မစောင့်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဆရာ့လျှပ်စစ်ဆိုင်ကယ်ကိုစီးပြီး လာယူလို့ ရပါတယ်"

စားသုံးသူ ။ ။ "ဘာ..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "စနစ်တွေမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေအရ၊ ဆရာ့မှာ လျှပ်စစ်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရှိပြီးတော့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ၉၂၇၃၄၈..."

စားသုံးသူ ။ ။ "ဟေ"

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဘာအလိုရှိသေးပါသလဲ ဆရာ..."

စားသုံးသူ ။ ။ "မရှိဘူး...စကားမစပ် ကိုလာတစ်လုံးလောက် ကြော်ငြာအနေနဲ့ မပေးနိုင် ဘူးလား..."

အော်ပရေတာ ။ ။ "သာမန်အားဖြင့်တော့ ပေးနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မှတ်တမ်းတွေအရ... ဆရာ့မှာ ဆီးချို..."

စားသုံးသူ ။ ။ "သောက်ခွေး၊ ချီးဘဲ၊ သူဒေါင်းစား"

အော်ပရေတာ ။ ။ "ဆရာ ပြောတာဆိုတာကို ဆင်ခြင်ရင်
ကောင်းပါမယ်။ ဆရာ ၁၉၈၇ ဇူလိုင် လ ၁၅ ရက်တုန်းက ရိုင်းရိုင်းစိုင်း
စိုင်းပြောဆိုမှုအတွက် ဒဏ်ငွေဆောင်ခဲ့ရဖူးတာ အမှတ်ရ ပါ..."
